

Svajonų
ROMANAI

Aistra

ELIZABETH BEVARLY

Milijardieriaus suviliota

9,40 Lt / 2012 gegužė–birželis

Knyg

Elizabeth Bevarly

MILIJARDIERIAUS SUVILIOTA

Romanas

Versta iš Elizabeth Bevarly,
Caught in the Billionaire's Embrace, 2011
© Elizabeth Bevarly, 2011

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Miglė Puzarienė,
vertimas iš anglų kalbos, 2012
© Rima Milaševičienė, dizainas, 2010
© Dreamstime.com, viršelio nuotrauka
© „Svajonių knygos“, 2012
ISBN 978-609-406-512-5

Elektroninę knygą paruošė Knygute.lt, 2013

Pirmas skyrius

Trisdešimtąjį Delos Hanan gimtadienį padaryti dar geresnį nei buvo numačiusi galėjo vienintelis dalykas, apie kurį ji net nepagalvojo. O tai šį tą reiškė, juk planavo šventę nuo tada, kai buvo maža ir augo aplinkoje, kurioje gimtadienių dažniausiai niekas nepaisydavo, nes surengti juos būdavo pernelyg brangu.

Daugybės dalykų nebuvo paisoma, nes jie kainavo per daug. Tokių kaip, pavyzdžiui... Dela. Būtent todėl ji pažadėjo sau tokią iškilmingą šventę. Nes net būdama maža mergaitė puikiai suprato: pasikliauti gali tik pati savimi.

Žinoma, per pastaruosius vienuolika mėnesių jos nuostatos smarkiai pakito: kai sutiko Džefrij, neliko nieko kito, tik pasikliauti juo.

Džefrio šįvakar nebuvo ir Dela neketino galvoti nei apie jį, nei apie ką nors kita iš to pasaulio. Šis vakaras ypatingas. Skirtas jai. Pilnas visko, apie ką tik galėjo svajoti vargšas vaikas iš vieno atšiauriausių Niujorko rajonų.

Anuomet Dela prisiekė, jog nė nesulaukusi trisdešimties paliks to rajono gatves ir užsidirbusi milijonus gyvens prestižinėje miesto dalyje prie parko.

Ji pasižadėjo trisdešimtąjį gimtadienį atšvęsti, taip kaip tai daro žymūs ir turtingi, nes manė, kad prie tokio gyvenimo būdo jau bus įpratusi.

Ir neketino atsisakyti savo pažado, net jei teks švęsti ne Niujorke, o Čikagoje. Dela pradės pietumis penkių žvaigždučių viešbutyje, paskui sėdės operos teatro ložėje ir baigs vakarą klube, į kurį įleidžiama tik visuomenės grietinėlė. Ji išdidžiai vilkėjo kelių tūkstančių vertus madingus drabužius, spindėjo rubiniais ir deimantais, šukuoseną ir manikiūrą jai darė geriausiame miesto salone.

Moteris patenkinta atsiduso mėgaudamasi pirma vakaro dalimi. *Palumbo* restorano *State* gatvėje kainos prilygo kai kurių nepriklausomų valstybių biudžetui. Be abejonės, Dela užsisakė tai, kas buvo brangiausia valgiaraštyje: pietus iš keturių patiekalų, kurių europietišku pavadinimu ji beveik visą savaitę nepajėgė taisyklingai išstarti. (Ačiū Dievui, valgiaraštis buvo pateiktas internete, todėl ji galėjo pasimokyti ir užsisakydama neatrodyti it miesčionė. Kaip malonu išstarti žodį *miesčionė*, nors ir mintyse.) Juk būtent taip ir elgiasi per gimtadienius – užsisako pačius brangiausius patiekalus – visi rafinuoti, elegantiški ir turtingi, ar

ne?

Paskatinta šių minčių Dela paslapčiomis apsidairė norėdama įsitikinti, kad ir kiti restorane pietaujantys žmonės – itin rafinuoti, elegantiški ir turtingi – taip pat mėgaujasi pačiomis brangiausiomis dovanomis. Gerai jau gerai, dar norėjo būti tikra, jog jai iš paskos neatsliūkino Džefris.

Jis negalėjo žinoti, kur Dela eis, net jei ir būtų supratęs, kad ji niekam neįtariant paspruko. Šio vakaro pabėgimą ji suplanavo kruopščiau nei pačią trisdešimtojo gimtadienio šventę. Dabar visiems čia esantiems ji buvo tokia pat mėlyno kraujo dama kaip jie ir priklausė tam pačiam visuomenės sluoksniui. Laimei, Džefrio nebuvo matyti nė ženklo. Du plusai.

Dela čia jautėsi it žuvis vandenyje; laukdama kalmarų užkandžio gurkšnojo šampaną. Nors kilusi iš neturtingos šeimos, ji siekė patekti į šią aplinką metų metus. Gimusi miesto pakraštyje, ji iš visų jėgų skynėsi kelią iš lūšnynų į aukštuomenę. Ji tyrinėjo, mėgdžiojo kiekvieną iš šio pasaulio, kol nebebuvo sunku ir pačiai elgtis kaip grynakraujei aukštuomenės narei.

Šis vakaras ne išimtis. Ji paklojo nemenką sumelę ir išsinuomojo tamsiai raudoną akso-

minę *Carolina Herrera* suknelę, *Dolce & Gabbana* batelius, jau neminint *Bulgari* auskarų, pakabuko ir juodo šilkinio *Valentino* apsiausto, būtino tokį žvarbų gruodžio vakarą.

Dela žinojo, kad raudoni atspalviai paryškina pilkas jos akis, o tamsiai gelsvi plaukai dabar jau pakankamai ilgi, kad laikytųsi susegti vieninteliu segtuku į prancūzišką kuodą.

Ji kilstelėjo ranką ir įsitikino, kad kiekvienas plaukelis savo vietoje, nusišypsojo pajutusi, kaip gera turėti ilgus plaukus. Visą gyvenimą iki pat šių metų pradžios plaukus kirpdavo berniokiškai trumpai, nesidžiaugė natūralia jų spalva nuo mokyklos laikų, kai paaugliška maištaudama nusidažė juodai. Spalva, matyt, patiko, jei taip ilgai jos nekeitė. Dela net nepajuto, kada plaukai tapo medaus atspalvio. Natūrali spalva ir ilgis – ką jau kalbėti apie išsiuomotus drabužius – ir niekas iš buvusių kaimynų jos šį vakarą neatpažintų.

Bet šiandien apie tai negalvosiu, – priminė sau. Šis vakaras tobulas. Toks, kokį planavo prieš daug metų.

Išskyrus tą žavų elegantišką vyriškį, kurį padavėjas prieš keletą minučių pasodino prie gretimo stalelio. Dela neatsispyrė pagundai ir slapta žvilgčiojo į jo pusę. Būdama maža ji

niekada nesvajoto ką nors pasikviesianti į šią ypatingą šventę. Pati nežinojo kodėl. Gal dėl to, kad, kaip jau minėta, buvo įsitikinusi, jog pasikliauti galės tik pati savimi. O gal dėl to, kad būdama vaikas net neįsivaizdavo tokio vyro kaip šis. Jos aplinkoje *elegantiškai apsi-rengęs* reiškę, kad vaikino marškiniai susegti, o *patrauklus* – tebeturi visus dantis.

Netikėtai vyras pakėlė akis ir ją žvilgsniai susitiko. kažkas tarp jųdviejų... spragtelėjo. Ar kažkas panašaus... Jis pasuko tamsią galvą į Delos pusę be žodžių vertindamas, vienas lūpų kampelis kilstelėjo primindamas šypseną. Tik akimirką suabejojusi Dela kilstelėjo šampano taurę. Vyrą, vilkintį kiekvieną tobulo kūno colį pabrėžiantį smokingą, įrėmino gintaro spalvos šilko užuolaidos ant lango jam už nugaros. Tamsias jo akis sušildė svajinga žvakės, įstatytos į krištolo žvakidę, liepsnelė, o nuo šypsenėlės puse lūpų Delai šiurpas nubėgo nugara lyg nukrėtus elektrai. Tokia šypseną pasako moteriai, kad vyras ją ne tik nurenginėja akimis, bet yra pasirengęs panaudoti gerokai daugiau kūno dalių.

Pajutusi, kaip užkaito skruostai, Dela tuoju nusuko akis. Ji pakėlė taurę ir gurkštelėjo norėdama atvėsti. Stengėsi žiūrėti kur nors kitur:

į šiugždančią baltutėlę staltiesę, tviskantį porcelianą, žavius restorano svečius. Vis dėlto žvilgsnis neišvengiamai grįžo prie vyro, sėdinčio prie stalelio priešais.

Jis susidomėjęs tebežiūrėjo į ją.

- Taigi, ką manote? - paklausė jis ganėtinai garsiai, kad ji išgirstų sėdėdama už dviejų stalių.

Dela suglumusi sumirksėjo. Pirmą kartą gyvenime pajuto, ką iš tiesų reiškia *suglumusi*: sutrikimas sumišęs su tyliu juokingu zvimbėsiu pilve, kuris buvo visai malonus. Galvoje sukosi koks milijonas įvairiausių galimų atsakymų. Pavyzdžiui: *Manau, kad esate pats žavingiausias vyras, kokį esu sutikusi gyvenime. Ir: Ką veiksite Naujųjų išvakarėse? O gal paprasčiau: Ei, mylimasis. Ir, žinoma: Ak, mielasis!*

- Ką galėtumėte pasiūlyti, - pridūrė jis imdamas valgiaraštį, - pietums?

Oje, ir ką Delai manyti apie *tai*? Na, klausimas visiškai kitoks, nei ji tikėjosi, ar ne? Kaip gerai, kad buvo pernelyg sutrikusi ir nespėjo nieko atsakyti.

- Hm, net nežinau, - ištarė Dela. - Pirmą kartą čia pietauju.

Kažkodėl įtarė: nedera siūlyti jam užsisakyti

pačius brangiausius patiekalus, kad atrodytų elegantiškas, rafinuotas ir turtingas. Tuos dalykus jis įgijo vos atsiradęs šioje planetoje.

Delos atsakymas jį, regis, nustebino.

- Kaip galite būti čia pirmą kartą? *Palumbo* atidarytas Čikagoje jau beveik prieš šimtą metų. Ar jūs kilusi ne iš Čikagos?

Į šį klausimą Dela tikrai neketino atsakyti. Kad ji čia, nežino niekas, išskyrus Džefrij, o ir jis pernelyg atidžiai ją prižiūri. Nors Džefris tiksliai nežino, kur šiuo metu Dela, ji nerizikuos atskleisti savo mažo pabėgimo. Todėl nesakys - negali - šiam vyrui nieko. Kitaip tektų meluoti, o Dela niekuomet nemeluodavo, nors per savo sąžiningumą ne kartą pakliuvo į bėdą. Tai, kad ji šiuo metu priklausoma nuo Džefrio, geriausias įrodymas. Arba užsimezgas pokalbiui ji gali netyčia užsiminti apie savo praeitį. O gal ir dar blogiau - dabartį. O šįvakar ji norėjo būti kaip įmanoma toliau nuo to, kad nei praeitis, nei dabartis netrukdytų džiaugtis *Carolina Herrera* suknele, deimantais, rubiniais ir vieta *Bohemos* ložėje.

Todėl ji atsakė į jo pirmąjį klausimą.

- Užsisakiau ypatingą patiekalą. Dievinu jūros gėrybes.

Vyras kurį laiką tylėjo, ir Dela svarstė, ar jis mąsto apie jos pasiūlymą, ar svarsto, kad vertėtų ją paspausti ir išgauti antrąjį atsakymą.

Galų gale jis prabilo:

- Prisiminsiu.

Kažkodėl Delai pasirodė, jog jis ketina prisiminti tai, kad ji mėgsta jūros gėrybes, o ne patarimą dėl pietų.

Vyras žiojosi kažką sakyti, bet pasirodęs patarnautojas pastatė priešais jį stiklą gintaro spalvos kokteilio, o kitoje stalo pusėje raso-
tą taurelę rožinio *Kosmopolitan*.

Jis kažko laukia, - suprato Dela. Sprendžiant iš elegantiško gėrimo spalvos - moters. Poros retai vakarieniauja *Palumbo* restorane, nebent jų santykiai ima tvirtėti, ar bent jau vienas iš jų tikisi juos sutvirtinti. Vaikinas meiliai žvilgčioja į Delą, net flirtuoja su ja, nors po keleto akimirų prie jo turėtų prisijungti moteris. Vadinasi, jis visiškai pašlemėkas.

Tikriausiai trisdešimtasis gimtadienis nebus toks tobulas, kaip ji suplanavo, nes pataikė atsisėsti šalia pašlemėko. Bet - ak, gerai jau - gal ne vien tas pasileidėlis kaltas, kad viskas ne taip, kaip ji įsivaizdavo. Gal netobula net ne dėl to, jog visi apdarai skolinti iš krautuvė-

lės Mičigano alėjoje, o ne rūpestingai pasirinkti iš nuosavos spintos.

Gali būti (tik gali būti), kad viskas dėl to, jog Dela ne tik negyvena kaip milijonierė, bet dabartinis jos gyvenimas nė nepriklauso jai.

Šiomis dienomis viskas, ką ji daro: kiekviena vieta, kur nueina, kiekvienas išstartas žodis – tikrinama ir kontroliuojama Džefrio. Jos gyvenimas jau niekada nebebus normalus. Ar bent ne toks, apie kokį svajojo Dela. Ji kurs ir jam diriguos kažkas kitas. Vos užgimusią mintį Dela tuojau nustūmė į patį tolimiausią, tamsiausią smegenų užkaborį. *Negalvok apie tai šį vakarą*, – vėl priminė sau ir susimąstė, kodėl jai taip sunku užsimiršti. Juk šį vakarą ji vis tiek nenori būti Dela. Šiandien, šį vienintelį vakarą, ji trokšta pabūti moterimi, kokia prieš du dešimtmečius už dviejų tūkstančių mylių įsivaizdavo būsianti: Pelenė Dela, miesto numylėtinė ir baliaus gražuolė. Niekas nesugadins šio vakaro. Net ponas Nežavusis Princas, spoksantis gundančiomis akimis ir laukiantis, kol pasirodys jo mergina, lengvai galinti susirasti ir geresnį.

Lyg išgirdęs jos mintis padavėjas prie juos skiriančio tuščio stalelio pasodino triukšmingą ketvertą, per kuriuos vyriškio beveik nebuvo

matyti. Dela apsidžiaugė, bet širdies kampelyje sukirbėjo nusivylimas.

Nors ir niekšelis, jis vis tiek buvo pats patraukliausias jos sutiktas vyras.

Vėl pamatė jį po pusantros valandos, ieškodama vietos Čikagos *Lyric opera* teatro ložėje. Supratusi, jog paklydo, Dela paklausė kelio ir nuskubėjo nurodyta kryptimi, įsmeigusi akis į ložę priešais, iš kurios turėjo atsiverti nuostabus vaizdas į sceną... ir kur sėdėjo gražusis nepažįstamasis, matytas per pietus. Kaip ir restorane jį supo auksas, tik šį kartą eilės paauksintų raižinių, puošiančių sienas ir įrėminančių sceną. Kaip ir restorane jis sėdėjo vienas.

Na gerai jau, išeidama iš restorano Dela pastebėjo, kad jo laukiama moteris dar nepasirodė. Ne, ji visai *nesistengė* to pamatyti. Pastebėjo ir tiek. Tačiau Dela nežinojo, ar moterį kas nors sulaukė pakeliui ir ji negalėjo atvykti į pasimatymą, ar pagaliau suprato, koks jis žmogus.

Ir jai visai nerūpi. Ei, ji, galima sakyti, beveik neatkreipė į jį dėmesio. Jei dar to neminėjo.

Dabar, eidama tarpeliu prie savo kėdės, ji lygiai taip pat beveik nematė, kad vyras ne tik

sėdi toje pačioje ložėje, bet ir toje pat eilėje... trumpučyje, tik iš trijų kėdžių. Ir beveik nepastebėjo, kad ant gretimos kėdės jis pasidėjęs programą ir ilgakotę rožę – lyg ko laukdamas.

Akivaizdu: jo mergina tikrai užtruko ir ketina prisijungti prie jo teatre. Pagalvojus, kad teks sėdėti šitaip arti vyriškio, Delos širdyje ėmė plasnoti plaštakės. Suprato, jog praėjusi pro jį į savo vietą kelio pabėgti nebeturės, nebent ryšis Gaučo Markso manevrui iš filmo *Naktis operoje* ir virve nuskries viršum salės.

Dela giliai įkvėpė, atsiduso ir stengdamasi nusiraminti privertė kojas kilnotis, kol atsidūrė eilės pradžioje šalia jo. Vyriškis kilstelėjo galvą ir atpažinęs ją vėl nutaisė šypsena, nuo kurios jos nugara nubėgo šiurpuliukai. Delos pilve pasklido karštis, smegenys suskystėjo ir iš burnos tarsi išgaravo žodis *atsiprašau*.

Vyras atsistojo ir burbtelėjo pasisveikinimą, kurio ji beveik neišgirdo, nes iš visų jėgų stengėsi nenualpti. Jis ne tik nuostabiai kvėpėjo prabangiu prieskonių ir medienos mišinio aromatu, bet ir buvo gerokai aukštesnis nei ji manė: norėdama pamatyti jo akis Dela turėjo atlošti galvą. O tai gana neįprasta, juk pati avėdama dviejų colių aukštakulnius buvo šešių pėdų ūgio....